

Frankfurt Krankenhaus

Af: Thomas Jensen

Special Guest Star: Stefan Edberg

Her er bidraget der sneg sig ind på en andenplads. Denne historie danner ikke grundlag for vores helte og skurkes videre færd, men er absolut et godt bud herpå. STUD MED redaktionen takker for bidraget.

Efter hospitalets årlige grillfest, hvor der opstod hede følelser mellem Dr. Baum og Gisela Weber, er hverdagen nu tilbage på Frankfurt Krankenhaus. Heike Drechler tog Dr. Henchel i at downloade billeder af børn uden alt for meget tøj på, og desuden fik frk. Drechler væltet en flamingokasse med en nyre ud af hænderne på Schmalbruch. I et forsøg på at opklare nyrens herkomst, bliver Dr. Baum igen sat på plads af Schmalbruch. En ny portør ved navn Rudi Völler træder op på afdelingen, under påskud af at være taknemmelig for afdelingens meningsfulde eksistens. I tilsyneladende samspil med den snu Heike Drechler, er Rudi Völler i færd med at finde ud af, hvad der egentligt foregår på Frankfurt Krankenhaus. Völler opdager uadresseret Stesolid i Schmalbruchs skuffe og en positiv graviditetstest på dametoiletet. Begge observationer noteres i notesbogen. Som en del af "operation Krank" benyttes den ganske uvidende flommefede Stig Rossen,

under påskud af at han har en ondartet og inoperabel mavesvulst. Schmalbruch modtager gæsten.

Schmalbruch hilste kortfattet på Rossen og bad Gisela om at bestille en portør. Rossen skulle direkte på operationsafdelingen. Bagerst kom Rudi med sengen og forrest operationsteamet bestående af Schmalbruch, Gisela i sygeplejerskeuniform og Heike, som for første gang skulle assistere.

Den målrettede flok nåede til operationsstuen. Schmalbruch kastede kortvarigt et blik på Rudi og Heike. Noget var ikke helt som det skulle være. Rudi var i færd med at føre sengen gennem døren, men der skete noget, da de passerede hinanden. De prøvede at gøre det i smug, men 1. kirurgen lagde mærke til det: Da sengen blev skubbet ind, strejfede Heike og Rudis hænder hinanden. Meget kort og sigende. De unge mennesker rørte hinanden på en tøvende, men glødende måde. Ingen andre så det i skyndingen. Kun Schmalbruch.

Kort efter, mens de andre gik i vask, trak Heike hurtigt Rudi til side. – Ved du hvad?? Heike hviskede intenst. – Jeg elsker dig og...og. Hendes lykkestrålende øjne stirrede direkte ind i hans og hun fortsatte tøvende: - jeg er gravid..! Hun holdt begge hans hænder. Forlovelsesringene rørte hinanden. – Det er løgn!? Rudi kunne ikke gemme et bredt smil. – Nej, Rudi Völler, det er ikke løgn, at DU skal være FAR. Det sidste kom langsomt og højtideligt. Ligesom man kan høre det fra en lykkeligt gravid kvinde og Heike var virkelig en lykkeligt gravid kvinde. Rudi blev ikke ved med at smile helt så bredt som først. Han kom i tanker om tilsvarende episoder fra tidligere. Heike havde flere gange løjet om, at hun var gravid. Efterhånden på en upassende måde, syntes Rudi. Bare for at tjekke om han nu også var helt sikker på deres forhold, havde hun sagt. Rudi var i det hele taget ved at være træt af løgnhistorier. De havde kun kendt hinanden i

Günther Baum: Kirurg og vores helt
Dr. Henchel: Ældre rund og rar og glad for børn - byder gerne en Werthers Echte
Christophher Schmalbruch: Førstekirurg og skurk
Gisela Weber: Afdelingssygeplejerske og Dr. Baums veninde
Heike Drechler: Småbuttet, kluntet, men lynskarp lægestuderende
Rudi Völler: Portør med én nyre og en notesbog
Stig Rossen: Hemmeligt rask patient med kærlig hang til mad

5 måneder og han var bange for, at den unge lægestuderende helt havde glemt, hvordan man elsker et andet menneske. Rudi tænkte tanken til ende. Denne løgnhistorie kunne passende være den sidste.

Der var meget Rudi ville have sagt, men de nåede ikke mere. Heike kyssede ham hurtigt på kinden og skyndte sig videre.

Da Rossen blev gjort klar på operationsstuen fulgte Schmalbruch nøje Heikes bevægelser. Det forekom ham, at der var noget interessant ved hende. Naturligvis ikke køn, men noget andet og mere. Schmalbruch så en kvinde. En beslutsom og skarpsindig ung kvinde. Ikke den klodsede michelin, man diskret gloede efter. Men hvorfor havde hun været diskret med hensyn til Rudi? Ved tanken om dette spørgsmål så Schmalbruch pludselig, hvilken kvinde han kiggede på. Lige dele indædt had og dyb fascination. Ambitionens grundpiller. Denne unge kvinde havde hensynsløst kastet al sin ungdommelige kærlighed på den verdensberømte 1.kirurgs ubegribelige intellekt! En udfordring? – Javidst. Hun ville fælde ham for selv at indtage hans position. Det var altså sådan det hang sammen, tænkte Schmalbruch.

Schmalbruch lagde an til det første snit. Heike stod overfor på den modsatte side af operationslejet. Han rettede sit blik mod Heikes og fastholdt det.

– Denne unge Rudi er vidst en kær ven, kleine Freundchen? Han stirrede ligegyldigt på Heike og fortsatte: - Husker du om det var højre eller venstre nyre han fik fjernet?

Schmalbruch fastholdt Heikes blik, mens skalpellen nærmede sig patienten. Heike svarede ikke spørgsmålet. Hun stirrede tilbage. Alle andre gloede som forstenede på skalpellen, der fortsat nærmede sig huden. Øjeblikket dirrede intenst mellem fortid og fremtid. Schmalbruch fattede mistanke. Med et standsede han bevægelsen og det gav et lille sæt i Heike. Deres øjne var stadig rettet mod hinanden. Schmalbruch:

- Jeg ser, at denne patient lider af en sjælden uhelbredelig sygdom. Det vil ikke tjene noget formål at fjerne tumoren. Tilkald praktikanten og lad ham øve sig lidt i stedet. Sig han skal fjerne en nyre.

”Praktikanten” var Schmalbruchs yndlingsnavn til Baum. ”Kleine Freundchen” syntes at være hans yndlingsnavn til Heike.

- Og du, kleine Freundchen - vær på operationsstue 2 om 20 minutter. Jeg er sikker på at den næste operation vil interessere dig.

I Rossens journal skrev Schmalbruch: ”Patienten lider af SARS. Yderlige behandling overflødig. Dr. Baum vil efter egen vurdering fjerne højre nyre mhp undersøgelser.”

Samtidigt i foyéren trådte Henchel ind og præsenterede en ung kvinde for en forbipasserende patient. Henchel var tydeligvis skuffet over, at den unge kvinde ikke genkendte tennisspilleren Stefan Edberg. Henchel, som var far til kvinden, mente da nok, at hun i sin tid havde sendt mange fanbreve til det svenske tennis-es. Kvinden nægtede at

genkende Edberg. Ikke engang et smil kunne det blive til. Det kunne da lige passe, at hun skulle hilse på Edberg efter alle de ubesvarede breve. Edberg gik undrende videre.

Den unge kvinde var Henschels datter. Han præsenterede hende som Fraülein Henchel. Fornavnet var Mareika. Skønt hendes lettere fremskredne alderstegn var hun slank og nærmest køn på en ungdommelig måde. Hun stod lidt hængende og så til, mens hun tyggede tyggegummi. En køn og elskelig datter, havde Henchel sagt, - Og så er hun fotomodel!!, hørte man oftere. Vidst nok havde modelkarrieren ikke rigtig grebet om sig og hun var allerede 29. Drømmen trivedes dog i bedste velgående og fotomodel var hun i hvert fald.

Det var meningen, hun skulle være sekretær på afdelingen. Hele morgenen havde hun hilst på det øvrige personale. Efter konferencen havde hun snakket en del med Gisela. De syntes at svinge godt sammen og det var tydeligt, at Mareika havde tillid til Gisela. Mareika havde desuden været veninde med Heike i barndommen. Det endte dog i trettenårsalderen, hvor Mareika begyndte at være meget jaloux og seksuelt indsmigrende overfor Heike. En dag blev hun også aggressiv og herefter så de to piger ikke meget til hinanden.

Günther Baum kom hurtigt forbi i foyéren. Han var lige blevet kaldt til operationsgangen. De hilste hurtigt på hinanden. Baum smilte sit venligste smil og bød Mareika hjerteligt velkommen på afdelingen. Uden den svageste antydning af et smil svarede hun igen:

- Har du nogensinde løjet?
Günther rystede uforstående på hovedet og skyndte sig undskyldende videre.

Kort efter kom Baum til operationsstuen og ville skride direkte til handling. Handskerne på med det samme og bare i gang. Günther skulle vise 1.kirurgen, at Dr. Baum var en mand man kunne stole på. Heike begyndte at røre på sig. Hun kunne ikke lade dette ske. Baum var ikke under mistanke. Ikke på disse vilkår.

- Dr. Baum! Du må ikke operere denne patient. Heike tryglede.

- Jeg beder dig! Operér ikke denne patient!

Baum var ikke til sinds at lade sig belære af en studerende. Han ignorerede i første omgang Heike. Efterhånden krævede hendes opførsel en reaktion og Baum rettede sig pludseligt mod hende.

- Tror du ikke, at jeg ved, hvad der er bedst for denne patient? Du ved måske bedre? Er det måske nu, at vi alle skal klappe i hænderne for det lille studenterbrød? Eller er det FEDTEBRØD i kalder det nu om dage?

Gisela fnisede højlydt af Baums noget spydige humor. Heike var lamslået. Hun besluttede sig for, at Baum og dermed Rossen ikke stod til at hjælpe. Hun lod sig føre ud af Gisela. Gisela agede kærligt Heikes arm, mens hun stadig fnisede højlydt over Baums kommentar. Som enhver dygtig sygeplejerske kunne Gisela den slags på ryggen.

I vaskerummet var Schmalbruch og Rudi ved at gøre klar til næste opera-

tion. Uden at det egentlig var nødvendigt bad 1.kirurgen Rudi om at gøre plads på nederste træskohylde. Rudi bukkede sig ned for at komme i gang. Pludseligt og højt udbrød Schmalbruch:

- Før øvrigt, min dreng, ...
Rudi drejede hovedet for at se op. Et pludseligt stød i ryggen og en dump fedtet lyd bremsede bevægelsen. Han nåede kun et kort glimt af lægens sukkersøde smil. Rudis hoved blev hårdt puffet ind i hyldekanten. Et skalpelskaft stak ud fra højre side af hans ryg. Schmalbruch fortsatte hvislende ind i Rudis øre:

- din forlovede glemte at fortælle mig: Var det venstre nyre..?
Rudi blev på ny skubbet fremover, men denne gang ikke så hurtigt og lyden gentog sig ikke. Schmalbruch førte ganske langsomt med små rotationsbevægelser skalpellen ind i Rudis venstre mellemgulv og talte igen.

- Eller var det højre nyre, du fik fjernet...?
Rudi så ud til at være forvirret og angst. Han sagde ikke noget. Øjnene var slørede. Han var lammet af smerter og det blev ikke bedre af, at Schmalbruch halvt slyngede, halvt sparkede ham op på lejet i operationsstue 2. Den unge portør blev lejret på maven og lægen tvang en respiratortube i halsen på ham. Voldsomme rystelser gennemløb hvert andet øjeblik den forpinte krop. Lidt efter, da kurarens effekt satte ind, standsede rystelserne. Bedøvelsesmiddel blev ikke givet. Rudi var ved fuld bevidsthed, men ude af stand til at røre sig. Kirurgen dækkede over med operationsdug. Kun

et område svarende til venstre nyreloge var blottet. Ved nærmere undersøgelse, havde Schmalbruch konstateret, at Rudi tidligere havde fået fjernet højre nyre.

Rossens operation gik godt og han kom sig på mirakuløs vis kort efter. Herefter besluttede han sig for at skrive sin egen musical. Han havde stor erfaring og det var et naturligt næste skridt i Rossens karriere. Musicalen udspillede sig i et lille samfund af fisk omkring det forliste skib Titanic. I en af sangene indgik følgende linie:

- SARS rettete mein Leben, aber niemand wusste, wer hat der Vater des ungeborendes Messias
umgeBRAAAAAAAAAAACHT!

Kort efter trådte Heike ind på operationsstue 2. Alt stod klar. Heike var spændt på at være med til en operation for første gang. Schmalbruch havde allerede lagt det første snit. Måske ville dagen alligevel ende godt? Schmalbruch rakte hånden frem mod Heike. Skalpellen.

- Velkommen til HEIKE DRECHLER!
Han så på hende og nikkede opfordrende mod patienten.

- Vil i to kære venner være så venlige at fortsætte?

